

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. január 11-én.

Kezdő ének: 116. zsoltár 1. verse

Főének: 485. dicséret mind az 5 verse

Ének prédikáció előtt: 171. dicséret 1. verse

Textus: János evangéliuma 5. rész 6. verse „Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: Akarsz-e meggyógyulni?”

Kedves Testvéreim!

Az egyik legfontosabb eleme életünknek a kérdés. Ezzel kapcsolatban mindig eszembe jut az a kis történet, amit a fiam olvasott egy humoros könyvből. Az apa és fia a családdal együtt az állatkertben sétál. Megkérdezi a kisfiú az édesapjától. A teknősnek miért van olyan kemény páncélja? Nem tudom fiam, hangzik a válasz. Mennek tovább, megkérdezi a kisfiú. Apa, a zsiráfnek miért olyan hosszú a nyaka? Nem tudom, fiam. Pár ketreccel arrébb ismét kérdezi a fiú. Apa, az elefántnak miért olyan hosszú az orra? Nem tudom, fiam. Mondja ismét az édesapa. Az édesanya megelégteli a kérdezősködést és azt mondja a fiának. Fiam, hagyd már békén apádat ezzel a sok kérdéssel. Mire az édesapa azt mondja, hagyd csak, úgy tanul a gyerek, ha kérdez.

A humoron túl az alapigazság mégis itt van. Ugy tanul az ember is, ha kérdez. Nem csak a konkrét dolgokra, hanem érzésekre, gondolatokra, megoldási lehetőségekre. Hiszen ahogyan haladunk az életünkben úgy kerülnek eléink egyre komolyabb problémák, amikre szeretnénk tudni a választ. A legkisebbek problémája még az, hogy miért veszi el a játékomat a másik? Ahogyan múlik az óvodai lét, jön a kérdés: milyen az iskola, ahová hat évesen belépünk? Milyen középiskolát válasszunk, hogy aztán helyt is tudjunk állni? – jön a kérdés a 8. osztályban. Gimnázium végén pedig azt akarjuk tudni, hogy milyen hivatást válasszunk magunknak, amiben majd az életünket el tudjuk képzelni? Feltesszük a kérdést, amikor társat választunk, hogy ki a legmegfelelőbb, aztán, hogy hány gyermeket tudunk felnevelni, hogy hol éljünk, milyen munkahelyen dolgozzunk és a kérdések sora nem ér véget. Van azonban egy olyan kérdés, amelyik újra és újra előkerül. Mi értelme van az életnek? Miért helyezett engem az Úristen ide, erre a helyre? A választ pedig nagyon nehezen találjuk meg. Sokszor a megoldás után kutatva éppen a saját életünket nyomorítjuk meg, amikor úgy érezzük, hogy semmi értelme nincs az életnek, mert az nem más, mint folyamatos küszködés. Lelkileg sok esetben kerülünk olyan mélyre, mint ez az ember itt. Ő 38 évig élt ebben a nyomorék állapotban, de vajon lelkileg mennyi ember van, aki nem találja az élet értelmét és belenyomorodik? A megoldás, a válasz pedig nagyon érdekes formában érkezik. Jézus megáll és Ő kérdez.

Minden ember életében eljön ez a pillanat, amikor Jézus kérdez. Itt így hangzik: akarsz-e meggyógyulni? Akarod-e, hogy az életed megszabaduljon a lelki nyomorékságtól? Mondhatom úgy is, akarod-e, hogy felállj a lelki tolószékből? Ez a kérdés pedig mindig válaszra vár. A kitérő válasz is válasz. De válasz az is, amit soha nem mondunk ki, vagy amikor halogatjuk a kérdéssel való foglalkozást. Jézus számára minden emberi reakció válasz a kérdésre.

Miért fontos tisztázni ezt a választ? Mert ezután minden más is a helyére kerül. Ha azt mondom, hogy akarom, akkor azt kérem, hogy Jézus formálja az életemet. Amikor azt mondom, hogy szeretném, akkor azt mondom ki, hogy megnyitom a lelkemet Jézus előtt. Én pedig a saját életemben azt tapasztalom, hogyha az alapkérdésre meg van a válaszom, hogy mi értelme van az életnek, akkor minden más is rendezett lesz. Mi a legfontosabb válasz? Az, hogy Jézussal együtt élhessek. Ami ezen belül van, az mind értelmes, mind jó, mind szép. Életem értelme az, hogy Jézus mindig újra megálljon az életem mellett és feltegye a kérdést: akarsz-e meggyógyulni?

Amikor Jézus kérdez, akkor Ő mindent tisztán lát. Nem kétséges számára, hogy mi történt, hogy miként jutott oda az ember, ahol éppen van. Számunkra talán csak egy nyomorék lett volna, aki ott fekszik az ágyán. Láttuk volna a többi beteget is, és nem láttunk volna sok különbséget. Jézus azonban lát valami olyat, amit senki más nem. Amit csak az ember válaszából tudunk meg. Az ott fekvő ember teljesen egyedül van.

A Biblia nem tudatja velünk, hogy miként jutott el ide ez a beteg ember. Talán azért, mert mindenkit elmar maga mellől, amíg még több ereje volt? Talán azért, mert egyáltalán nem volt senkije, sem testvére, sem szülei, sem rokonai, sem barátai? Talán már gyermekkorától fogva csúfolták betegsége miatt és senkit nem is akart látni maga körül? Mindezeket nem tudjuk. Csak annyi derül ki, hogy ez az ember teljesen egyedül van, magányos.

Amikor Jézus odalép és kérdez, akkor Ő már ezt tisztán látja. Pontosan tudja, hogy mi van annak a beteg embernek a lelkében. Az iszonyatos egyedüllét. Úgy, hogy sokan vesznek körül minden nap. Talán jó szándékú emberek még meg is szólították. Mégis magányosan fekszik ott. Én is voltam már úgy tömegben, hogy teljesen elszigetelten éreztem magam. A tömeg körülvevett, de egészen más hangulatot, egészen más lelkületet sugárzott,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. január 11-én.

mint ami bennem volt. Nem tudtam azonosulni azzal, ami ott volt. Sokaság között voltam magányosan. Jézus ezt látja meg ennek az embernek a lelkében. Ezért kérdez, hogy megtörjön a magány.

A kérdést pedig közvetve hallhatjuk mi is. Nem szigeteltem el magam az emberektől? Nem építettem falakat magam köré, hogy meg legyen a magánéletem minden féltett bensőségessége, utána meg, amikor ebből ki akartam lépni, akkor senkit nem találtam? Nem úgy alakítottam ki a mindennapjaimat, hogy ne találkozzak senkivel, amikor pedig előjött a vágy, hogy beszélgessek valakivel, akkor nem tudtam megszólítani senkit? Súlyos kérdés, amit Jézus ma is feltesz. Amikor azonban Ő kérdez, akkor már nem vagyok egyedül. Akkor már nincsen magány, nincsen elszigeteltség. Jézus áttöri egyetlen kérdéssel a lelkem páncélját.

Amikor Jézus kérdez, akkor Ő mindent tisztán lát, de ugyanakkor tisztázódnak az erőviszonyok is. Jézus ott áll, az ember pedig fekszik Őelőtte. Jelképesen kirajzolja ez a mozzanat azt, ami a valóságban is meg van: Jézusé a hatalom az ember élete felett. Ha védtelennek érezzük magunkat és valaki megáll mellettünk, akkor védelemre vágyunk. Jézus hatalma ezt az érzést adja meg. Védelmet jelent a hétköznapijainkban.

Hogyan történik ez? Jézus megáll az életem fölött és láthatom, hogy Neki hatalma van minden felett. Ez pedig nagyon pozitív érzés. Hiszen Ővé a hatalom minden terhem, minden nyomorúságom felett is! Ővé a hatalom a lelki gondjaim felett is. Van olyan, hogy fájdalmak, félelmek, lelkiismereti gondok hosszú ideig ott vannak az életemben. Mégis, amikor felnézek Jézusra, akkor tudom, hogy Ő mindezekről megszabadít. Amikor Jézus kérdez, akkor megszűnik a magány, és akkor megszabadulok a terhektől.

A kérdés most is hangzik. Nem hordozok olyan terheket, amik fölöslegesen terhelnek? Nem viszek tovább olyat, amit Jézus már régen megbocsátott? Olyan ez, mint amikor a gyerekek kirándulás során kavicsokat gyűjtenek. Összegyűjtenek annyit, hogy már alig tudják vinni, de csak cipelik. Aztán amikor már nem bírják tovább vinni, akkor valahol építünk belőle egy kis kunyhót valamilyen bogárnak, aztán gyűjtik a köveket tovább. Aztán amikor már olyan sok a kő, hogy nem tudják továbbvinni, akkor bekerül a szülő hátizsákjába. Ő cipeli a gyereke helyett tovább. Amikor Jézus kérdez, akkor erre kérdez rá. Nem viszel olyan terhet, amit egyszer már letettél? Nem akarod nekem átadni teljesen és véglegesen? Adjuk át terhünket Jézus hátizsákjába, hogy Ő vigye azt helyettünk.

Amikor Jézus kérdez, akkor minden tisztázódik, akkor látszik, hogy kié a hatalom, és ebben a légkörben minden kiderül. Megtudja Jézus, hogy milyen hosszú ideje van ott az a beteg ember. A kérdése pedig, hogy akarsz-e meggyógyulni, akkor már a lényegre vonatkozik. Ott van egy ember, aki 38 éve beteg, aki nem is tudja mit jelent egészségesnek lenni, Jézus pedig már úgy kérdez, hogy ez kiderül. Nyilvánosságra kerül az élet minden nyomorúsága.

Sokszor kerülünk mi is olyan helyzetbe, hogy a lelkünk olyan beteggé válik, hogy már nem is emlékszünk arra, hogy milyen volt az, amikor még minden rendben volt. Annyira pesszimistává válunk, mondván, hogy itt úgysem változik semmi, hogy észre sem vesszük, és elmegyünk a jó dolgok mellett is. Annyira elkeserít minket az emberi gonoszság, mint ahogyan az elmúlt napok francia történéseiben láttuk, hogy azt mondjuk, ebben az emberiségben nem is érdemes élni és nem látjuk meg azt, amikor jó lelkű emberekkel találkozunk. Beteg lélekkel az ember mindent betegnek és mindent rossznak lát. Szükségünk van Jézus kérdésére, hogy akarjunk meggyógyulni, hogy ismét jó színben tűnjön fel minden.

Van egy történet, amit talán ismernek néhányan a jelen lévők közül, amelyik éppen azt mutatja meg, hogy miként vetítjük ki a bennünk lévő rosszat vagy jót a környezetünkre. A bölcs ember ott ül a város kapujában a tanítványaival és figyel az érkezőket. Megérkezik az első vándor. Megkérdezi a bölcs embert, hogy milyen város ez a Korinthus. A bölcs ember erre visszakérdez, hogy honnan érkezett és milyennek látta azt a helyet? A vándor elmondta, hogy ő Thesszalonikából érkezett, ahol az emberek önzők és gyűlölködők. A bölcs azt válaszolta, hogy Korinthus is ilyen. Megérkezett egy másik vándor is. Ő is feltette a kérdést, hogy milyen város Korinthus. A bölcs ember tőle is megkérdezte, hogy honnan érkezett és milyen az a hely? A vándor azt felelte, hogy ő Athénból érkezett, ahol az emberek kedvesek és szeretetteljesek. A bölcs azt mondta, hogy Korinthus is ilyen. Az egyik tanítványa felháborodott a bölcs válaszára, és ezt mondta neki: hogy lehetsz ilyen kétszínű, hogy az egyiknek ezt válaszoltad, a másiknak pedig azt. Mire a bölcs azt felelte, hogy nem a város dönti el, hogy milyennek látjuk, hanem a bennünk uralkodó indulat. Akkor lesz bennünk jó indulat, hogyha Jézus kérdését meghalljuk, hogyha minden a helyére kerül a lelkünkben.

Kedves Testvéreim! Hagyjuk, hogy a mai napon is, de életünk minden napján megálljon Jézus mellettünk és kérdezzen. Kérdezze meg, hogy meg akarunk-e szabadulni a terheinktől, hogy akarjuk-e, hogy mindent más színben lássunk? Mi pedig válaszoljuk hittel és reménységgel: Igen, Uram, én akarom!

Ámen!

Záró ének: 338. dicséret mind a 4 verse